

Folketingets Forsvarsudvalg
Christiansborg

FORSVARSMINISTEREN
8. maj 2013

Folketingets Forsvarsudvalg har den 17. april 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 3 vedrørende L 200 til forsvarsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lene Espersen (KF).

Spørgsmål nr. 3:

Hvorfor fremsætter ministeren en bemyndighedslov i stedet for blot at foreslå en ændring af forsvarsloven?

Svar:

Baggrunden for den del af lovforslaget, der vedrører den øverste ledelse af forsvaret, er, at den sikkerhedspolitiske udvikling gennem de seneste to årtier har betydet, at behovet for løbende politisk/civil/militær kontakt og koordination i den interne beslutningsproces og styring i forsvaret er langt større end tidligere. Det gælder både generelt og konkret i det løbende samarbejde med andre nationale og internationale aktører. Behovet er særligt udtalt i forbindelse med internationale indsættelser af forsvarets kapaciteter.

Konkret er der behov for hurtigere og hyppigere stillingtagen, og det forudsætter en løbende sammenstilling af typisk en række militære og ikke-militære aspekter. Samtidig vil den sikkerhedspolitiske udvikling givetvis også fremadrettet være karakteriseret ved stor kompleksitet, dynamik og uforudsigelighed med pludselige ændringer og nye udfordringer.

Der er derfor både behov for, at organiseringen af den øverste ledelse af forsvaret tilpasses disse behov, og at der skabes fleksibilitet, så den til enhver tid siddende forsvarsminister også fremover kan tilpasse organiseringen af ledelsen bedst muligt i forhold til de aktuelle

behov. Af hensyn til behovet for løbende tilpasning, indeholder lovforslaget ikke nogen konkrete forslag til organiseringen af den øverste ledelse af forsvaret.

Grundlæggende og principielt mener jeg også, at det må være op til den siddende forsvarsminister – under ansvar over for Folketinget og efter drøftelse med Folketingets partier – at kunne fastlægge den nærmere organisering af ledelsen af forsvaret og herunder den organisatoriske placering af forsvarschefen som forsvarets øverste militære embedsmand og ministerens øverste og nærmeste militære rådgiver i alle militærfaglige spørgsmål. Dette er også en naturlig og velbegrundet følge af, at forsvarsministeren – som enhver anden chef inden for det offentlige eller det private område – har det overordnede ledelsesansvar politisk og administrativt.

Som jeg bl.a. fremhævede under førstebehandlingen af lovforslaget i Folketinget, sætter lovforslaget imidlertid samtidig en række rammer og begrænsninger i forhold til den til enhver tid siddende forsvarsministers muligheder for at tilpasse organiseringen. Lovforslaget angiver således centrale aspekter af forsvarschefens ansvar og opgaver mv., som ikke kan ændres uden i forbindelse med en lovændring. Det afspejler den betydning, som regeringen tillægger, at der er klarhed om ansvaret for den militære rådgivning og for den operative ledelse af danske militære styrker.

Med venlig hilsen

Nick Hækkerup